

POSTANOWIENIE

Dnia 9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **M.S.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 sierpnia 2023 r.,

osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 220/17,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K 183/14,

na podstawie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku M.S. o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt III K 183/14, uznał m.in. M.S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny, przyjmując, że jedna stawka wynosi 20 złotych, a na podstawie art. 69 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją wprowadzoną ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. z 2015 r. poz. 396) i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie

orzeczony kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, zaś na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M.S. oraz drugiego z oskarżonych (P.K.) obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz Spółdzielni [...] w K. w likwidacji kwoty 400.000 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez oskarżyciela publicznego oraz obrońców oskarżonych.

Po rozpoznaniu wywiedzionych przez strony apelacji, Sąd Apelacyjny w Krakowie wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 220/17, zmienił zaskarżone orzeczenie wobec M.S. i drugiego z oskarżonych przyjmując, iż przypisany im czyn polegał na tym, że w dniu 4 kwietnia 2013 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili R.S., K.G. i T.K., jako likwidatorów Spółdzielni [...] z siedzibą w K. „w likwidacji”, do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej Spółdzielni w postaci udziału wynoszącego 49723/1000000 części we własności nieruchomości składającej się z działek oznaczonych nr: [...], [...]1, [...]2, [...]3 i [...]4, położonej w K. przy ul. [...], o łącznym obszarze [...] ha, objętej księgą wieczystą [...] o wartości 400.000 zł, co stanowi mienie znacznej wartości, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do zamiaru zapłaty za ten udział w terminie określonym w umowie jego sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A Nr [...] w Kancelarii Notarialnej w K. przed notariuszem J.F. Ponadto, rzeczoną wyrokiem Sąd Apelacyjny w Krakowie uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec m.in. M.S. kary pozbawienia wolności. Za podstawę pozostałych, zawartych w tym wyroku, rozstrzygnięć opartych na przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, przyjął brzmienie tych przepisów na dzień 30 czerwca 2015 r., jednocześnie uzupełniając każdą z tych podstaw, w której nie powołano tego przepisu, o przepis art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 220/17 był przedmiotem zaskarżenia kasacją wywiedzioną m.in. przez obrońcę skazanego M.S. Postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2019 r., sygn. akt IV KK 416/19 została ona oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Zasadnym jest także wskazać, iż w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 220/17, wnoszone były wnioski o wznowienie postępowania, zarówno osobiste przez samego skazanego, jak i jego obrońcę. Dla pełnej przejrzystości rozpoznawanej sprawy należy przypomnieć rozstrzygnięcia zapadłe w wyniku ich rozpoznania, a mianowicie:

1. postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2019 r., sygn. akt IV KO 93/19 odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,
2. postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt IV KO 9/20 wniosek o wznowienie postępowania oddalono,
3. postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2022 r., sygn. akt III KO 78/22 wniosek o wznowienie postępowania oddalono.

W dniu 24 lutego 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny osobisty wniosek skazanego „o wznowienie postępowania III K 183/14 z urzędu i niezwłoczne usunięcie wszelkich skutków rozstrzygnięcia zapadłego w tej sprawie”. Analiza treści złożonego wniosku oraz jego uzasadnienia prowadzi do stwierdzenia, że skazany domaga się wznowienia postępowania, albowiem w jego ocenie po wydaniu orzeczenia ujawnił się nowy dowód – nagranie rozmowy m.in. z udziałem adw. R.K. – wskazujący na to, że współoskarżony P.K. i jego obrońca dopuścili się przestępstwa ukrywając dowody jego niewinności. Tym samym wniósł o rozważenie skierowania z urzędu zawiadomienia o przestępstwie. Z treści wniosku wynika również, że skazany przedkładając przedmiotowe nagranie chce wykazać okoliczność, że w dniu 15 maja 2013 r. zostało sporządzone przez P.K. oświadczenie o potrąceniu, którego skutkiem miało być wygaśnięcie roszczeń Spółdzielni, w związku z czym nie było podstaw zarówno do wszczęcia, jak i prowadzenia wobec niego postępowania karnego. Kopię ww. oświadczenia załączył do swego wniosku.

Z kolei w dniu 4 lipca 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kopia zawiadomienia złożonego przez M.S. o „uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez E.Z. i jej męża M.Z. sprawujących urząd prokuratora w Prokuraturze Rejonowej Kielce Wschód i ukrywania dowodów niewinności w

postępowaniu III K 183/14 (...) oraz nakłaniania do składania zeznań określonej treści w postępowaniu PR [...]”. W piśmie tym M.S. końcowo wnosi o wznowienie postępowania w sprawie III K 183/14.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Osobisty wniosek skazanego okazał się oczywiście bezzasadny, co musiało skutkować odmową jego przyjęcia po myśli art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k.

W pierwszej kolejności godzi się zauważyć, iż zgodnie z przywołanym wyżej przepisem sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku) w sytuacji, gdy „z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność”. Użyty przez ustawodawcę zwrot „odmawia” oznacza, że Sąd Najwyższy jest zobligowany do przeprowadzenia kontroli osobistego wniosku strony, który wbrew art. 545 § 2 k.p.k. nie został sporządzony i podpisany przez profesjonalnego przedstawiciela procesowego, pod kątem okoliczności, na których go oparto. Kontrola ta ma charakter *quasi* formalny, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku ani do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania treści wniosku, w celu ustalenia możliwości jego skutecznego złożenia (por. postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2023 r., II KO 51/23, LEX nr 3569686). Oczywiście bezzasadność wniosku o wznowienie jest rozumiana na gruncie orzecznictwa Sądu Najwyższego jako taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, niewątpliwa, a sam wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia (por. postanowienie SN z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5; postanowienie SN z dnia 21 grudnia 2022 r., I KO 107/22, LEX nr 3554419).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt przedmiotowej sprawy należy dostrzec, że aby możliwe było wznowienie postępowania w oparciu o przesłankę popełnienia przestępstwa w związku z jego prowadzeniem (*propter falsa*), zgodnie z dyspozycją art. 541 § 1 k.p.k. czyn taki musi być „ustalony prawomocnym

wyrokiem skazującym”. Skoro zatem do chwili obecnej takie orzeczenie nie zapadło, to wniosek należało uznać co najmniej za przedwczesny. Zauważyć należy, że skazany dopiero w dniu 18 maja 2023 r. złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w związku z postępowaniem zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa 220/17. Stąd też to po jego rozpoznaniu i ew. ustaleniu osób odpowiedzialnych takich przestępstw wyrokiem skazującym, względnie zapadnięcia orzeczenia stwierdzającego niemożność jego wydania z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., skazany winien ponowić swój wniosek o wznowienie postępowania.

Co się zaś tyczy próby wykazania wskazanym nagraniem, iż w dniu 15 maja 2013 r. zostało sporządzone przez P.K. oświadczenie o potrąceniu, którego skutkiem miało być wygaśnięcie roszczeń spółdzielni to zauważyć należy, że kwestia tego oświadczenia i jego wpływu na zasadność skazania M.S. była już przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt IV KO 9/20. Sąd Najwyższy rozpoznając merytorycznie wniosek obrońcy skazanego stwierdził wówczas, że „(...) nawet gdyby do potrącenia doszło skutecznie w dacie 15 maja 2013 r., to ta okoliczność nie miałaby jakiegokolwiek znaczenia w kontekście przypisanego skazanemu przestępstwa” (zob. postanowienie SN z dnia z dnia 26 maja 2020 r., sygn. akt IV KO 9/20). Tak więc skazany w osobistym wniosku w istocie odwołuje się do okoliczności, które były już rozpoznawane we wcześniejszym postępowaniu wznowieniowym, co zgodnie z jednoznacznym brzmieniem art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. przesądzało o jego oczywistej bezzasadności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak w części dyspozytywnej.

(P.B.)

[ał]

